

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

308

Szerző:

Cím: *Miért tilos negyvenhat év óta a Duna jegén a korcsolyázás.*

Hely

Idő

1929

Forrás:

Új Nemzedék

Személy

Bp.

(Hely)

1929. II. 16.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (C)

Miért tilos negyvenhat év óta a Duna jegén a korcsolyázás

Régmúlt idők szemtanuja mondja el az 1883-as dunai jégünnepség katasztrófáját, melynek negyven emberélet esett áldozatul

A mai Ferencz József-híd helyén karácsonyfasor vezetett át a Dunán

— Az Új Nemzedék tudósítójától. —

Óreg emberek emlékeznek csak olyan farkasordító hidegre, mint aminő ezen a héten tombolt nálunk csonkaország-szerte. Óreg emberek láttak csak olyan vastag jégpáncélt a vén Duna hátán, mint amilyen most borul rá a Vaskaputól fel Bécsig. Majdnem egy egész emberöltő választ el bennünket azoktól az időktől, amikor

megszokott dolog volt a Dunát borító jégen át közlekedni Pestről Budára.

Most is megkísérlik vakmerő emberek, — a Margitsziget északi csücskénél állítóan több munkás megtette már ezt az istenkísértő utat Óbudáról Pestre, — de mikor ellenőrizni próbáltuk ennek a szóbeszédnek a valóságát, bizony egy fia embert sem láttunk a Duna jegén.

Hol vannak azok az idők, amikor jégünnepélyeket, farsangi jégkarneválokat rendeztek a Duna keményre fagyott jegén s amikor a városi jégpálya helyét még a Duna hátra igyekeztek cső-

römpölő korcsolyákkal büszke kisasszonyok? Ezekre az időkre legfeljebb csak a nagymamák és dédmamák emlékeznek már, mert bizony majdnem fél évszázad óta, pontosan negyvenhat esztendője tilos a Duna jegén a korcsolyázás. A mai nemzedék, melynek ifjúkora a huszadik század, a modern technika korszakának kezdetén pergett le, már nem emlékezhetik rá. Arra sem,

milyen borzalmas tömegkatasztrófa volt az indítóoka annak,

hogyan a Duna jegéről egyszer mindenkorra kiltották a jékedvű korcsolyázókat. A fél évszázad előtti ifjuságot kellett felkeresnünk a modern Budapesten, hogy szemtanút találjunk erre a régmúlt ese-

ményre, amelynek friss aktualitást ad a mostani szörnyű hideg s a Duna hátán nőtt jégpáncél.

Fenyőfasétány a Dunán

Özvegy Szokolovszky Mihálynénak hiv-

ják a régmúlt katasztrófiának most is élő szemtanuját. A Pál-utca 6. számú ház földszint 12 alatt lakik. A valamikor jobb napokat látott hetvenegynéhány éves uriaszony egy földbirtokos özvegye s most abból él, hogy albérloket tart. Mikor elmondjuk, milyen esemény után érdeklődünk, feleslián a szeme:

— Ó nagyon is jól emlékszem rá, mint ha csak tegnap lett volna... Nagy esemény volt az, sokat írtak róla az akkori újságok...

Folyamatosan meséli el a történeteket, hisz azok jól megmaradtak emlékezetében:

— Akkor is olyan csikorgó hideg volt, mint most. Ha jól tudom, 1883-ban lehetett. A Dunán olyan vastag volt a jég, hogy egész bátran át lehetett járni rajta. Nem tudom, abban az esztendőben volt-e, de a mai Ferenc József-híd helyén akkoriban

egész karácsonyfasort állítottak fel a jögen Pesttől Budáig.

— Karácsonyfa között mehetett át az ember a Duna jegén. Egész biztonságos volt a járás-keles rajta, én is átmentem egyszer... A jeget szalmával hintették fel s előbb mérnökök vizsgálták meg, elég erős-e a jég. Nem is volt semmi baj, vígan járkáltak át az emberek a jégen a karácsonyfa között...

— Farsang idején lehetett 1883-ban, amikor ugyanolyan kemény tél volt, mint a mostani, hogy a Duna pesti oldalán, a görögtemplom előtt, körülbelül a Petőfi-tér tőjékán nagy jégünnepséget hirdettek, afféle jégkarnevált. Két óra-

kor kezdődött az ünnepség. Mi akkor a Degenfeld-palotával szemben laktunk. Már ebéd után nagy sietve mentünk ki a Dunapartra, hogy le ne késünk az ünnepségről, mert ilyesmi nagy esemény volt akkoriban.

— Hát nagy esemény is volt — teszi hozzá. — Olyan esemény, amelyet nem tudok elfelejteni soha...

Hogyan történt a katasztrófa

— Lementünk a Dunapartra és már nagyban ment ott lenni a vigasság. Emlékszem rá, hogy vidám indulókat játszott a zene. A part mellett, a gyönyörűen feldiszitett jégpályán sok száz és száz ember korcsolyázott egy elkerített helyen. Ott volt akkor a legdivatosabb korcsolyapálya. Asszonyok, lányok, kisgyerekek korcsolyáztak a jégen muzsika mellett. Nagyon sokan voltak. A partról sok száz és száz kíváncsi figyelte az ünnepséget.

Még most is megborzong az öreg hölgy, amikor elmondja a katasztrófa lefolyását:

— Egyszerre csak egészen váratlanul, mintha csak kettévágták volna, hirtelen megrepedt a jég a korcsolyapálya közepén.

— Nagy recsegést, ropogást, szivszaggató segélykiáltásokat hallottunk.

— Egy csomó ember belezuhant a jég-repedésbe. Egy nevelőnő két gyermekkel együtt merült el a jéghideg vízben. Fuldokló kiáltásai, megrémült nők és gyermekek sikoltásai hangzottak el.

— Borzasztó telordulás, kavarodás, futkosás támadt, mindenki menekülni igyekezett az ingadozó, recsegő-ropogó jégtáblákról. Igen soknak sikerült is a menekülés, de valami negyvenen odavestek... Kétségbeesett anyák keresték gyermekeiket, családapák hozzátartozóikat... Szörnyű látvány volt...

A többi már elmosódik az idős urinő emlékezetében:

— Hogy hogyan mentették ki a sok embert, aki a jég közé zuhant, azt már nem